

1r PREMI CATEGORIA JOVE

MARIANNA ESPINÓS BLANCO

ANAR A LA PLAÇA

“Només una dona podia entendre la relació de mercat i la salut de la població que se’n nodria –i plantejar-ho com una qüestió política”

Angela Nzambi, Destellos de un Personaje
(Biyaare).

Li agradaven els noms amb “a”, com ara Marta, Alma o Alba. Sonaven dolços. Una vegada havia conegut a una “Anna-Clara”; despatxava al banc del barri on feia classes de cuina vegetariana –un curs que va durar el temps de les castanyes. Li va voler manifestar quant li agradava aquell so, que no es pararia de repetir el seu nom fins que es pingués el sol i així seria un dia harmònic. Va preferir no dir-li res i així no es dubtés de si tenia el cap a lloc –hi ha qui no entén d’aquestes coses. També tenia una petita debilitat per aquelles paraules que sonaven suaus -com ara pera, cara o cirera- i buscava qualsevol excusa per pronunciar-les; sobretot els dies grisos, aquells que es llevaven foscos. El carrer s’omplia d’abricos inspirats en la negra nit i els paraigües anaven de camuflatge. Avui s’havia despertat amb el cap ennuvolat però fora feia un sol d’espant. La senyal era clara: hora d’anar a comprar una bona dosi de sucre. Va arribar a la plaça, on ja havia començat la fressa i tot es movia al ritme de les caixes de fusta amb olor a conreu. Es va dirigir al forn de la noia *amb orelles de palmera*.

- Com estàs?- va preguntar, amb una llengota amable, la noia.
- Fantàstic!- aquella olor a li havia fet curar tots els mals.
- No serà tant...

Somriqué i observà les pastes del mostrador, totes dient a crits de retina “menja’m”. A Argentina els dolços tenien nom d’arma de destrucció massiva, com les bombes o els “*cañoncitos con dulce de Leche*”-es veu que en un passat, o segons li havien explicat, al gremi de forners de Buenos Aires hi havia una gran quantitat d’anarquistes catalans; aquests van batejar les ensucrades criatures d’una manera revolucionaria. A Barcelona solia demanar napolitanes amb molta xocolata. Després, amb l’estómac revessant d’alegria i un cafè sol (trist i dessolat), es va disposar a comprar el dinar. Faria crema: patata, pastanaga i carbassa. Li afegiria un *crottin de Chavignol*, que

sonava deliciós i donaria ritme al combinat. De segon *cachapas*, per què ja tenia la massa preparada d'ahir. Es va inspirar per seguir a pas dissonant: moniato, escarxofes, albergínies i pomes. Tot anava a la bossa de roba que guardava amb delicadesa a la butxaca del texà, en la que un rap malcarat treia la llengua. Finalment va passar per la polleria, així afegir a la compra unes croquetes de bolets i mandonguilles amb all i julivert.

- Que vindran les filles? – va preguntar amablement la senyora Martínez & Co. (que sempre porta un ganivet molt gran a la mà amb restes de la jugular d'algun ovípar, i li recordava a quan la filla petita va deixar de menjar carn “per no endrapar les pors dels animals”).
- Qui sap, sempre s'ha de tenir el plat per al que arriba! – la senyora va fer que sí amb el cap, sense entendre res; és un plat típic de Senegal i la traducció literal és “el plat del boig”, que se separa de la resta del menjar per als que vinguin després (d'un viatge llarg, amics de la família, qui sap).

Cert era que ho comprava per a les filles. Potser l'olor a crema les faria aparèixer a l'hora de dinar.

(Al meu pare i les hores que dedica en tenir-nos ben alimentades; als matins de la meva infància descobrint fruites i verdures al costat de la meva germana –colze a colze- i al ritme de la mare; a les dones d'arreu que sempre van i fan plaça, aquelles que reivindiquen un espai tant important –del que en depèn la salut d'un país sencer, com diu Àngela Nzambi- i parlen de feminismes en plural; a l'esperit que manté vius tots els mercats del món).

PSEUDÒNIM: PINA